

สรุปสำหรับผู้บริหาร

ภาคอุตสาหกรรมมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย มูลค่าการผลิตและส่งออกขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะกลุ่มสินค้าอุตสาหกรรมที่ต้องใช้เทคโนโลยีระดับกลางและสูง แต่ในกระบวนการผลิตยังต้องพึ่งพาการนำเข้าชิ้นส่วน องค์ประกอบ ทุนและเทคโนโลยีจากต่างประเทศในสัดส่วนที่สูงเช่นกัน เนื่องจากอุตสาหกรรมไทยมีการเพิ่มผลผลิตภาพการผลิต (Productivity) ด้วยนวัตกรรมน้อย และยังคงเผชิญกับความรุนแรงของการแข่งขันด้วยนวัตกรรมมากขึ้น รวมทั้งทักษะแรงงานของประเทศไทยยังอยู่ในระดับที่ต้องปรับตัวให้ทันกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ดังนั้นในการวางแผนรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมจึงต้องพิจารณากลุ่มอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจในระยะ 5 ปีข้างหน้า ตลอดจนต้องมีการเตรียมพื้นที่รองรับที่เหมาะสมและกลยุทธ์ในการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมมีการขยายตัวอย่างมีคุณภาพคือขยายตัวด้วยการเพิ่มผลผลิตภาพการผลิต (Productivity) ด้วยนวัตกรรมและสร้างมูลค่าเพิ่ม (Value Creation) ให้กับประเทศ ต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จึงได้ศึกษาแนวโน้มการขยายตัวของอุตสาหกรรมเป้าหมายใน 5 ปี (2550-2554) และการพัฒนาพื้นที่รองรับ โดยดำเนินการ (1) วิเคราะห์ศักยภาพของอุตสาหกรรมทั้งหมด และกำหนดกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยในระยะ 5 ปีข้างหน้า (2550-2554) (2) ศึกษาแนวโน้มการขยายตัวของกลุ่มอุตสาหกรรมดังกล่าว (3) วิเคราะห์ลักษณะของอุตสาหกรรมที่พึงปรารถนา (4) ให้ข้อเสนอกลยุทธ์ในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมโดยรวม และกำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่และปัจจัยแวดล้อม รองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรม ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐาน โครงสร้างพื้นฐานทางปัญญาที่จำเป็น รวมทั้งระบุผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดขึ้น และ (5) ศึกษาพื้นที่ชายฝั่งทะเลซึ่งมีศักยภาพสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว และให้ข้อเสนอแนะการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมในพื้นที่ชายฝั่งทะเล ที่จะรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมสำคัญของไทย ควบคู่ไปกับการรักษาพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว เนื่องจากเห็นว่าทั้งสองภาคเศรษฐกิจนี้จะเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจที่สำคัญในระยะ 5 ปีข้างหน้า

ผลการวิเคราะห์ศักยภาพในการแข่งขันของกลุ่มอุตสาหกรรม โดยใช้ Thailand Competitiveness Matrix (TCM) พบว่าอุตสาหกรรมไทยสามารถแบ่งได้เป็น 4 กลุ่มคือ อุตสาหกรรมเพื่ออนาคต (New Wave Industries) อุตสาหกรรมศักยภาพ (Potential Industries) อุตสาหกรรมที่ต้องพัฒนา (Improving Industries) อุตสาหกรรมที่ต้องปรับปรุง (Survival Industries) **โดยผลการ**

วิเคราะห์เบื้องต้นพบว่า กลุ่มที่จะสามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจในระยะ 5 ปีข้างหน้า คือ กลุ่มอุตสาหกรรมเพื่ออนาคตและกลุ่มอุตสาหกรรมศักยภาพ

และในการวิเคราะห์ขั้นต่อมา ได้นำลักษณะการขยายตัวที่มีแนวโน้มของการเกาะกลุ่มรวมตัวมากขึ้นในแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมมาประกอบ พบว่า อุตสาหกรรมบางประเภทในกลุ่มอุตสาหกรรมที่ต้องพัฒนาและปรับปรุง มีการเกาะกลุ่มและรวมตัวกันหนาแน่นในลักษณะคลัสเตอร์ได้แก่ อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมกระดาษ และอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า จึงควรพิจารณาให้อยู่ในกลุ่มที่สามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยในระยะ 5 ปีข้างหน้าด้วย

สรุปผลการศึกษาโดยรวมพบว่า

1. **อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพสามารถแข่งขันได้ใน 5 ปีข้างหน้า (2550-2554)**
และควรเป็นเป้าหมายส่งเสริมในอนาคตในพื้นที่ที่จะรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมสำคัญของไทย ประกอบด้วย 2 กลุ่ม จำนวน 10 อุตสาหกรรม โดยต้องให้ความสำคัญกับกลุ่มแรก ซึ่งปัจจุบันเป็นกลุ่มที่มีบทบาทในโครงสร้างการผลิตของประเทศสูง ได้แก่ อุตสาหกรรมปิโตรเลียม ปิโตรเคมีและพลาสติก อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า และอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม สำหรับกลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มที่มีศักยภาพซึ่งสามารถใช้วัตถุดิบภายในประเทศ และมีการปรับใช้และสามารถพัฒนาเทคโนโลยีของตนเองได้อย่างเหมาะสมในระยะยาว ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป อุตสาหกรรมกระดาษและเยื่อกระดาษอุตสาหกรรมเอทานอล และอุตสาหกรรมไบโอพลาสติก
2. **ลักษณะของอุตสาหกรรมที่พึงปรารถนาในอนาคต** จะเป็นอุตสาหกรรมที่จะเกิดการขยายตัวด้วยการเพิ่มผลิตภาพการผลิต (Productivity) มีการปรับเปลี่ยนประเภทสินค้าที่ผลิตไปสู่สินค้าที่มีมูลค่าสูงขึ้น มีการใช้แรงงานทักษะและแรงงานที่มีความรู้และเทคโนโลยีสูงขึ้น รวมทั้งมีการสร้างนวัตกรรมในอุตสาหกรรมตลอดห่วงโซ่การผลิต (Innovation-Driven Industry) โดยคุณลักษณะที่สำคัญจะประกอบด้วย 1) **กลุ่มอุตสาหกรรมเชื่อมโยงในลักษณะเครือข่าย (Cluster)** 2) **อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีและองค์ความรู้ระดับสูงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ (Efficiency) และนวัตกรรม** และ 3) **อุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม**
3. **กลยุทธ์ที่ใช้ในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมเหล่านี้** คือ 1) **พัฒนาองค์ความรู้ให้สอดคล้องกับทิศทางการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม** ด้วยการ

พัฒนากำลังคนด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม และส่งเสริมให้มีการวิจัยและพัฒนา ร่วมกับสถาบันวิจัย อุทยานวิทยาศาสตร์ (Science Park) ศูนย์บ่มเพาะ (Incubator) มหาวิทยาลัย และธุรกิจเอกชน 2) **พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์** ทั้งภายในและเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านให้มีปริมาณเพียงพอและมีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการที่จะเกิดขึ้น รวมทั้งส่งเสริมให้มีการบริหารจัดการโลจิสติกส์ 3) **ส่งเสริมให้เกิดและยกระดับเครือข่ายวิสาหกิจให้มิตศักยภาพ** 4) **ส่งเสริมการลงทุนเชิงรุก** โดยเฉพาะในกลุ่มที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูง และ 5) **อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและประหยัดพลังงาน** เพื่อปรับปรุงผลผลิตภาพการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Productivity)

4. แนวทางการกำหนดพื้นที่ที่มีคุณสมบัติรองรับอุตสาหกรรม นั้นพบว่า

4.1 **พื้นที่ภาคตะวันออก** เหมาะสำหรับอุตสาหกรรมปิโตรเคมีและพลังงานและอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ใช้ผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี ได้แก่ ยานยนต์และชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และโลหะขั้นมูลฐาน โดยต้องมีมาตรการเรื่องสิ่งแวดล้อมรองรับอย่างรัดกุม นอกจากนี้ยังเหมาะสำหรับอุตสาหกรรมเพื่ออนาคต ได้แก่ อุตสาหกรรมไบโอพลาสติกและเอทานอล และอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยเฉพาะพญาและหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง ซึ่งได้รับความนิยมของนักท่องเที่ยวทั่วโลกและเป็นพื้นที่ที่ไม่ห่างจากกรุงเทพมหานครและสนามบินสุวรรณภูมิ มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ดังนั้น จึงควรรักษาพื้นที่ทั้งสองแห่งนี้ไว้เป็นแหล่งท่องเที่ยวของพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกต่อไป ควบคู่กับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพ โดยให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด พร้อมทั้งควบคุมไม่ให้เกิดการขยายโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่นี้

4.2 **พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้** เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและมีก๊าซธรรมชาติที่อ่าวไทย รวมทั้งมีผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญทั้งในระดับประเทศและโลก เช่น ยางพารา ปาล์มน้ำมัน และสัตว์น้ำเค็ม จึงเหมาะสำหรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อุตสาหกรรมยางพารา อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป อุตสาหกรรมเพื่ออนาคต ได้แก่ อุตสาหกรรมไบโอพลาสติกและเอทานอล

อุตสาหกรรมเหล็ก บริเวณภาคใต้ตอนบน ที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ซึ่งกำลังจะมีการขยายตัวอย่างมากในอนาคต โดยภาคเอกชนมีแผนการลงทุนแล้วในช่วง 15 ปี (2549-2563) **สำหรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว นั้นจะต้องรักษา พื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน 3 จังหวัด** ที่มีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญระดับโลก คือ จังหวัดกระบี่ พังงา และภูเก็ต โดยจะต้องพัฒนาควบคู่กับธุรกิจบริการใหม่ๆ เช่น Long Stay, Spa, Marina เป็นต้น และควรควบคุมไม่ให้มีการขยายหรือตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่นี้

- 4.3 **พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันตก** โดยเฉพาะบริเวณชายฝั่งทะเลเพชรบุรี จนถึงจังหวัดระนอง เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพและมีโครงสร้างพื้นฐานค่อนข้างพร้อมรองรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งควรรักษาไว้เป็นแหล่งท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม การพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่นี้ จะต้องลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานหลายด้านที่สำคัญ เช่น ท่าเรือน้ำลึก ไฟฟ้า เป็นต้น ซึ่งปัจจุบันมีการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานไม่มากนัก สำหรับการรวมตัวในลักษณะคลัสเตอร์ของกลุ่มอุตสาหกรรมในพื้นที่นี้ มีหลายกลุ่มอุตสาหกรรม ได้แก่ อุตสาหกรรมต่อตัวถังรถยนต์ กลุ่มผู้ปลูกกล้วยไม้ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมเกษตรและผลผลิตการเกษตร อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า

5. โครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับภาคอุตสาหกรรม พบว่า

- 5.1 **อุตสาหกรรมปิโตรเคมี** ยังคงประสบปัญหาประสิทธิภาพการจัดการและมาตรฐานของระบบโลจิสติกส์ ได้แก่ การไม่มีการขนส่งระบบราง ทำให้บริษัทต่างๆ ต้องใช้การขนส่งทางถนนเป็นหลัก ต้นทุนการขนส่งจึงสูง ประกอบกับการขนส่งทางเรือที่ทำเรือแหลมฉบังไปยังประเทศต่างๆ โดยเฉพาะไปยังจีน ผู้ประกอบการจะเสียค่าระวางสูงเป็น 2 เท่า (Double Handling Fee) ทำให้ค่าขนส่งสินค้าของไทยไปตลาดจีนสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้าน
- 5.2 **อุตสาหกรรมรถยนต์และชิ้นส่วน** พบว่าโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญที่ต้องเร่งพัฒนาคือ ต้องสร้างกลไกและโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้ออำนวยต่อการทำวิจัยและพัฒนา และส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่าง

สถาบันการศึกษาและเอกชน การจัดหาอุปกรณ์ทดสอบ/ตรวจจสอบมาตรฐานที่ใช้งานได้เพียงพอ อีกทั้งต้องพัฒนาระบบโลจิสติกส์ให้เชื่อมโยงกับประเทศคู่ค้า ตลอดจนสนับสนุนการรวมกลุ่มแบบ Cluster ของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม

- 5.3 **อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า** จำเป็นต้องสนับสนุนการยกระดับห่วงโซ่มูลค่าเพิ่มเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้วยการดูดซับ พัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ที่มาพร้อมกับการลงทุนของต่างชาติ ทั้งการลงทุนเครื่องจักรที่ทันสมัยและการวิจัยและพัฒนา นอกจากนี้ อุตสาหกรรมทั้งสองกลุ่มนี้มีความต้องการใช้น้ำและไฟฟ้าที่จะเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งคือโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา ที่จำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทนี้อย่างมาก ได้แก่ การพัฒนามหาวิทยาลัยท้องถิ่นให้มีศักยภาพในการสร้างผลงานวิจัยคุณภาพ และการเพิ่มสถาบันวิจัยท้องถิ่นที่มีศักยภาพสูง และสร้างบรรยากาศและวัฒนธรรมในการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และภาครัฐ ยิ่งไปกว่านั้น มาตรการสิ่งแวดล้อมของ EU จะเข้มงวดมากขึ้น ดังนั้น การเตรียมโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการจัดการสิ่งแวดล้อมโรงงานจะเป็นอีกปัจจัยที่สำคัญ
- 5.4 **อุตสาหกรรมเหล็ก** เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้พลังงานไฟฟ้าและน้ำในปริมาณมาก และต้องการระบบการขนส่งที่ช่วยลดต้นทุน
- 5.5 **อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม** จำเป็นต้องพัฒนาระบบโลจิสติกส์เพื่อลดต้นทุน การใช้น้ำในอุตสาหกรรมนี้มีปริมาณและคุณภาพที่สูงมาก และอุตสาหกรรมฟอกย้อมสิ่งทอ จะสร้างปัญหามลพิษ โดยเฉพาะมลพิษทางน้ำสูงมาก จึงต้องมีนโยบายด้านปัจจัยโครงสร้างพื้นฐานที่ชัดเจนที่เอื้อต่อการขยายและเติบโตของอุตสาหกรรม อาทิ การมีนิคมอุตสาหกรรมฟอกย้อมสิ่งทอ การใช้น้ำในอุตสาหกรรมฟอกย้อมและตากแห้งสำเร็จ นอกจากนี้ อุตสาหกรรมนี้มีความต้องการ องค์ความรู้ และนวัตกรรมใหม่ๆ โดยเฉพาะด้านเทคโนโลยีและเครื่องจักรที่ทันสมัย การบริหารจัดการ การวิจัย/พัฒนา/ออกแบบผลิตภัณฑ์ การพัฒนาคุณภาพวัตถุดิบในประเทศ และการพัฒนาห้องปฏิบัติการทดสอบสิ่งทอ

- 5.6 **อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง** ต้องพัฒนาการบริหารจัดการด้านโลจิสติกส์ เพราะปัจจุบันมีต้นทุนที่สูงมาก ต้องสนับสนุนการพัฒนาองค์ความรู้ด้วยการวิจัยและพัฒนาโดยเฉพาะนาโนเทคโนโลยี เพื่อลดต้นทุนในการผลิตยาง ควรสนับสนุนการจัดตั้งตลาดกลางและมีข้อมูลเชื่อมโยงเครือข่าย
- 5.7 **อุตสาหกรรมอาหาร** ที่สำคัญประกอบด้วยอุตสาหกรรม 4 ประเภท ได้แก่ **อุตสาหกรรมไก่ โดยเฉพาะไก่สุก/กึ่งสุก อุตสาหกรรมกุ้ง อุตสาหกรรมอาหารทะเลกระป๋อง และอุตสาหกรรมสับปะรดกระป๋อง** โครงสร้างพื้นฐานที่ต้องการในภาพรวม ได้แก่ ตลาดกลาง ห้องเย็น ระบบการขนส่ง ระบบความปลอดภัยในโรงงานแปรรูป และระบบตรวจสอบย้อนกลับ
- 5.8 **อุตสาหกรรมกระดาษ** ควรมีการพัฒนาในลักษณะคลัสเตอร์ และควรมีระบบบริหารจัดการโลจิสติกส์ เช่น ศูนย์กระจายสินค้าไปยังประเทศเพื่อนบ้าน เป็นต้น
- 5.9 **อุตสาหกรรมเอทานอล** อุตสาหกรรมประเภทนี้นอกจากต้องการใช้น้ำสูงมากแล้วยังต้องการใช้พื้นที่เพื่อการสร้างโรงงานใหม่ รวมทั้งโครงสร้างพื้นฐานอื่นๆ
- 5.10 **อุตสาหกรรมไบโอพลาสติก** ต้องการพื้นที่สร้างโรงงาน พื้นที่บำบัดน้ำเสีย น้ำดิบ และต้องการกระแสไฟฟ้าขนาด 4 เมกะวัตต์
6. **การพัฒนาอุตสาหกรรมที่ผ่านมา ก่อให้เกิดปัญหาการเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อม** ทั้งเรื่องคุณภาพน้ำ คุณภาพอากาศ การเกิดกากของเสีย ของเสียอันตราย ซึ่งทำให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมเมืองและชุมชน ตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสารประกอบอินทรีย์ระเหย (Volatile Organic Compound: VOCs) ซึ่งมีปริมาณมากขึ้น
7. **การศึกษาด้านทรัพยากรมนุษย์ องค์ความรู้ และนวัตกรรมพบว่าทุกอุตสาหกรรม มีความต้องการบุคลากรหลักในเชิงคุณภาพที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางและประสบการณ์ตรง เช่น วิศวกร ช่างเทคนิค และต้องมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางปัญญา การจัดตั้งมหาวิทยาลัย/สถาบันการศึกษาในท้องถิ่นในบริเวณแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม เพื่อผลิตบุคลากรและผลงานวิจัยสาขาที่สอดคล้องกับ**

อุตสาหกรรมเป้าหมาย ในลักษณะความร่วมมือระหว่างภาคเอกชนและสถาบันการศึกษา

8. **การศึกษาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่ชายฝั่งทะเล** พบว่าชายฝั่งทะเลตะวันออกควรรักษาพื้นที่พื้ชญาและหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยงไว้ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกต่อไป ควบคู่กับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพ พื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน ประกอบด้วย 3 จังหวัด คือ กระบี่ พังงา และภูเก็ต และบริเวณชายฝั่งทะเลเพชรบุรีจนถึงจังหวัดระนอง ควรรักษาไว้เป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่นเดียวกัน
9. **ข้อเสนอแนะการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมในพื้นที่ชายฝั่งทะเล เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมสำคัญในอนาคต** ประกอบด้วย 1) การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งเพื่อรองรับอุตสาหกรรม ได้แก่ พื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก เพื่ออุตสาหกรรมปิโตรเคมีและพลังงาน อุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ใช้ผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี ได้แก่ ยานยนต์และชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า โลหะมูลฐาน อุตสาหกรรมไบโอพลาสติกและเอทานอล และอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยเฉพาะพื้นที่พื้ชญา หมู่เกาะช้าง และพื้นที่เชื่อมโยง สำหรับพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้เหมาะสำหรับ อุตสาหกรรมยางพารา อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป อุตสาหกรรมไบโอพลาสติกและเอทานอล อุตสาหกรรมท่องเที่ยว อุตสาหกรรมเหล็กที่บริเวณภาคใต้ตอนบน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และอุตสาหกรรมท่องเที่ยวบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันตก เพื่ออุตสาหกรรมต่อตัวถังรถยนต์ กลุ่มผู้ปลูกกล้วยไม้ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมเกษตรและผลผลิตการเกษตร และอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า 2) การพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้รองรับอุตสาหกรรมในอนาคต และ 3) การปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม โดยให้ความสำคัญกับการพึ่งพาวัตถุดิบภายในประเทศมากขึ้น คำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม รวมทั้งใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ผลิตบนพื้นฐานของฐานความรู้ และเชื่อมโยงในลักษณะเครือข่ายให้ครอบคลุมห่วงโซ่อุปทานทั้งระดับประเทศ ภูมิภาค และระดับโลก
